

зантийци между респективнитѣ имѣ столици: Прѣславъ и Цариградъ. Нека не ни се вижда чудно, че отъ чисто историческа страна извѣстността на старитѣ ни градове е свързана изключително съ описание на военни походи и подвизи. Па и цѣлата ни история въобще до сега не е разработена, освѣнъ като *история на войни*. Историческото реставриране на астиграфични пунктове около Сливенъ, Ямболъ и Карнобатъ, както ще се види, е изключително възъ основа на данни за военни движения. Сжщото може да се каже и за тракийския периодъ, служайки си главно съ римскитѣ военни пжтописи. Опита на арабина Идризи (1153 г.), би попълнилъ жизнени пробѣли въ по-старата ни астиграфия, ако неговитѣ извѣстия не страдаха отъ двусмисленния му текстъ.

Историята почва да се фамилиаризира съ името Сливенъ и неговитѣ покрайнини едва прѣзъ второто българско царство. Благодарение на обстоятелството, че политическия ни центръ отъ 1186 г. се прѣмѣства въ Търново, маршрутитѣ отъ него за днешна южна България и византийскитѣ срѣдища Охридъ и Цариградъ почватъ да нагазватъ по-често и редовно самия градъ Сливенъ. Нѣщо по-вече: Сливенъ отъ първитѣ Асѣновци до самото ни падане подъ турцитѣ се срѣща на завиденъ за врѣмето си духовенъ центръ, респективно такъвъ на «малка Света Гора».

Робството завари Сливенъ край дълго оспорваната българо-византийска граница, нагазвана още отъ 1361 г. отъ турски пълчища, всрѣдъ които той става свидѣтель на срутинитѣ въ Ямболъ (1366 г.), на Ив. Шишмановото унижение въ 1388 г. близо до града, и на собственото си сгромолясване подъ турскитѣ мечове въ сжщата година.

Турцитѣ намиратъ Сливенъ всрѣдъ и покрай сума отшелнически келии, посветени на догматика и агиография, тъкмо въ момента на въпиющата нужда отъ сговоръ и мускули. Послѣдния силуетъ отъ подитическото минало на Сливенъ се рисува отъ прѣданието за избити тукъ монаси, но не и за вождове и войници. Патриархъ Евтимий, който на пжтъ отъ Търново за подбалкана, навѣрно е миналъ прѣзъ Сливенъ (1393 г.), съ християнско великодушие прощава миналото и благославя неизвѣстното бждаще.

Настава ера несравнима въ историята. Отъ собственото робство на царизмъ, ереси и самоизтрѣба, българитѣ минаватъ въ друго, — робство на сѣчове, огънь и мракъ. Сливенъ отново се изгубва отъ сцената: върху срѣдновековнитѣ му основи, съ слѣди отъ кръвъ и пепель, се издига турско заселище *Енидже-Карие*, около което се запрява и днешния Сливенъ, съ реставрирано име отъ едно безвъзвратно минало. Зараждането му на нова смѣтка е интересно и съвпада съ това на много наши градове, прѣвъздигнати върху и покрай стари едноименни основи. Трѣбало е да се минатъ най-малко два вѣка, щото робствен-